

kan være Tale om, at man i sanitær Henseende kan lide derved. Altsaa hvis Andelsmeierierne ikke selv bringer dette Afløb saa langt bort, som det bør komme, og ikke kan føre det bort uden at gaa over Naboens Grund, mener jeg, at Meieriet skal være forpligtet til enten at blive enig med Naboen og paa sin egen Bekostning føre det bort over Naboens Mark, eller, hvis Naboen skulde sige nei dertil, at henvende sig til Vandhønsmandene eller Landvæsenkommisjonen for at Sagen ved deres Hjælp kan blive ordnet. Det tror jeg vilde være den rigtigste Maade at indrette Tingene paa, saaledes altsaa, at Sundhedskommisjonen maa passe paa, at Afløbet kommer saa langt bort at der ikke i sanitær Henseende kan opstaa nogen Ulempe derved. Der staar i § 2, at naar det ikke kan ske paa anden Maade, kunne de have nogle Kummer, der skulle være murede og vandtætte, og de skulle tømmes og renses ofte. Det kan jo være ganske godt, men vist er det, at det er bedre at staffe Afløbet helt bort. Det vil jo næsten være umuligt ved de mange Meierier, at Sundhedskommisjonen daglig kunde komme og snuse efter, om Alt var i Orden. Denne Bestemmelse om Beholderne, der skulle tømmes og renses, er en Mellemvei, og i Tilfælde af, at ikke Andet er muligt, kan man jo bruge den, men bedst er det, at Sundhedskommisjonen passer paa, at Afløbet bliver bragt tilstrækkeligt langt bort. Det er jo navnlig disse Andelsmeierier og Fællesmeierier, hvor der er saa megen Tale om Tyfus epidemier, men vist er det, at det er ikke alene Andels- og Fællesmeierierne, hvorfra Afløbene er høist ubehagelige, men det er mange andre Næringsveie, hvor affurat det Samme er Tilfældet paa Landet. Jeg skal f. Ex. nævne Slagterier eller Garverier eller store Fabriker, der er affurat det Samme Tilfældet med disse Afløb, at de kunne frembringe Svineri og Tyfus epidemier, og derfor vil jeg ønske — jeg veed nu ikke, hvad det ærede Thing og den høitærede Minister vil sige dertil — at man i denne Lov kunde faae en Paragraf, hvori der stod, at denne § 2, Afløbsparagrafen, som jeg lægger saa megen Vægt paa, ogsaa kunde bringes til Anvendelse paa saadanne Næringsveie, hvormed Svineri var forbunden, altsaa navnlig dem jeg nævnte. Det vil jeg naturligvis ganske henstille til ærede Medlemmer af Thinget, hvad De ville sige dertil og ligeledes, hvad den høitærede Minister vil sige. Iøvrigt finder jeg, at de forskjellige Anser, som den ærede sidste Taler (Leth) nævnte, ikke vare saa særdeles store, at det egentlig er nødvendigt at svare derpaa. Det forekommer mig, at Hoved-

sagen var det med Herregaardsmeierierne. Hvad han nævnte angaaende Overtrædelser, nemlig § 15, da forekommer det mig fuldkomment klart, at det kan ikke være anderledes. Der staar: „For Fælles- og Andelsmeieriernes Vedkommende ere de enkelte Medlemmer af Sammes Bestyrelse eller Bestyreren af Samme ansvarlige for Overtrædelserne.“ Det er jo naturligt; thi Medlemmerne af Bestyrelsen veed jo allesammen i Forveien, at der eksisterer en saadan Lov, og de maa virkelig passe paa, at Loven bliver overholdt, saa det kan ikke nytte, at Bestyreren kaster Skylden over paa et eller to Medlemmer, som have mest med det at gjøre; Alle i Bestyrelsen skulle sørge for, at Loven bliver overholdt; iøvrigt skal jeg ikke komme videre ind paa Sagen.

Holstein-Holsteinborg: Som den ærede sidste Taler bemærkede, blev denne Sag ifjor ved 1ste Behandling drøftet saa udførligt og indtrængende fra forskjellige Synspunkter, som kunde gjøres gjældende i Anledning af Loven, at det har overrasket mig en Del, at det ærede Medlem fra Næstved (Leth) fandt Anledning til at tage fat paa Sagen igjen og egentlig begynde forfra paany. Det lod til, at det ærede Medlem, til min store Overraskelse, staar i nær Forbindelse med Herregaardsmeierier og derfor havde megen Interesse af at værgе dem imod denne Lovs Bestemmelser, idet han gjorde opmærksom paa, hvor skadelige denne Lovs Bestemmelser vilde være for de større Herregaarde. Jeg maa beklage, at jeg i den Henseende er af den stik modsatte Mening; jeg har tilladt mig allerede i Fjor at udtale det temmelig bestemt, idet jeg fremsatte den Mening om denne Lov, at den i mange Henseender medførte en hel Del Goder, men at der ogsaa i enkelte Henseender kan ankes over, hvad der er bestemt. Men det vil jo komme til nærmere Drøftelse i et eventuelt Udvalg, som jeg antager i Aar vil blive de samme Medlemmer som i Fjor, og som har gjort Skridt for at erhverve de ønskelige Oplysninger om Sagen, hvad vi jo hørte af den ærede sidste Taler. Det har været min Mening fra første Færd, da jeg saae denne Lov, at den har faaet en noget feil Titel. Det staar for mig som en afgjort Sag, at en Lov som denne ikke kan føres sundt og helt igjennem, med mindre den omfatter alle de Meierier, der kunne komme ind under Kategorien af de Bestemmelser, som her ere omtalte, hvad enten det er Herregaardsmeierier eller store Bondegaardsmeierier eller Fælles- og Andelsmeierier. En hel Del af de Bestemmelser, der staar, ville